

מסמך 192

מסמך 192

ההופעות בגליל

עד לזמן שבו עזבו השליחים את ירושלים אל הגליל, מנהיגי היהודים נרגעו באופן משמעותי. מכיוון שישוע הופיע אך ורק לעיני בני משפחת מאמיניו, ומכיוון שהשליחים הסתתרו ולא הטיפו בפומבי, מנהיגי היהודים הסיקו כי אחרי ככלות הכול תנועת הבשורה דוכאה. כמובן שהם הוטרדו מהשמועות ההולכות וגוברות על כך שישוע קם לתחייה, אך הם הסתמכו על השומרים אשר שוחדו שיטענו כנגד כל הדיווחים הללו, בכך שישובו ויספרו כיצד חבורת חסידיו של ישוע לקחה את הגופה.

מהזמן הזה ועד שהשליחים נפוצו בשל גלי הרדיפות הגואים, פטרוס נחשב ככלל כראש סגל השליחים. ישוע מעולם לא העניק לו סמכות שכזו, ואף חבריו השליחים מעולם לא בחרו בו לעמדת האחראיות הזו; הוא לקח אותה על עצמו באופן טבעי לפי שהיה המטיף הראשי שלהם. מעתה ואילך עסקו השליחים בעיקר בהטפה בציבור. ולאחר שהם שבו מן הגליל, מתיאס, שאותו הם בחרו לתפוס את מקומו של יהודה, מונה לגזבר שלהם.

במהלך השבוע שבו הם שהו בירושלים, מרים אם ישוע בילתה זמן רב בחברת הנשים המאמינות אשר לנו בבית יוסף הרמתי.

יוחנן מרקוס הצטרף לשליחים אשר יצאו לגליל, מוקדם בבוקר יום שני הזה. הוא עקב אחריהם אל מחוץ לעיר, ורק הרבה לאחר שהם חלפו ליד בית עניא הוא העז לגשת אליהם, זאת משום שהרגיש בטוח אז שהם לא ישלחו אותו בחזרה.

בדרך לגליל השליחים עצרו פעמים מספר על-מנת לספר את הסיפור על אודות המאסטר אשר קם לתחייה, ועל-כן הם לא הגיעו אל בית צידה אלא מאוחר ביום רביעי בלילה. הם התעוררו כולם קרוב לצוהרי יום חמישי כדי לאכול את ארוחת הבוקר.

1. ההופעה ליד האגם

בערך בשש בבוקר של יום שישי ה-21 באפריל, ערך המאסטר המורונטי את הופעתו השלוש-עשרה לעיני עשרת השליחים, בעת שסירתם התקרבה אל המזח שבו הם עגנו לעיתים תכופות בבית צידה.

לאחר שהשליחים המתינו במשך שעות אחר הצהריים והערב המוקדמות בביתו של זבדיה, הציע פטרוס שהם ילכו לדוג. כאשר פטרוס הציע לצאת לדיג, כל השליחים החליטו להצטרף. הם עמלו כולם על הרשתות כל אותו הלילה ולא העלו בהן דבר. מכיוון שהיו להם נושאים רבים לשיחה, קרי המאורעות האחרונים בירושלים, לא כל-כך היה אכפת להם שמאמצייהם לא העלו דבר. ואולם, עם עלות השחר הם החליטו לשוב אל בית צידה. כאשר התקרבו אל החוף, הם ראו מישהו עומד על החוף ליד מדורה בסמוך למזח. בתחילה הם סברו כי זהו יוחנן מרקוס, אשר בא לקבל את פניהם בשובם עם השלל, ואולם, כאשר התקרבו עוד אל החוף, הם הבינו כי הייתה טעות בידם – האדם היה גבוה מדי מכדי להיות יוחנן. איש מהם לא העלה על דעתו כי האדם על החוף היה המאסטר. הם כלל לא הבינו מדוע רצה ישוע להיפגש איתם במקומות שבהם הם נפגשו בעבר, בטבע, רחוק מן הסביבה הלחוצה של ירושלים אשר אליה נקשרו עתה הפחד, הבגידה והמוות. הוא אמר להם כי יפגוש אותם בגליל, אם אכן ילכו לשם, והוא עמד לקיים את הבטחתו.

כאשר הם הטילו עוגן והתכוונו לעלות על הסירה הקטנה אשר תובילם אל החוף, קרא אליהם האדם שעל החוף, "חבר'ה, תפסתם משהו?" וכאשר הם ענו לו, "לא," דיבר אליהם שוב. "השליכו את הרשת בצדה הימני של הסירה, ותמצאו דגים." הם לא ידעו כי היה זה ישוע אשר הנחה אותם, וכאיש אחד הם השליכו את הרשת כפי שהונחו, ומיד היא נמלאה דגה ובכמות רבה כזו שהם התקשו להעלות אותה אל הסירה. יוחנן זבדיה היה מהיר תפישה, וכאשר נוכח לראות את הרשת המלאה, הוא הבין כי היה זה המאסטר אשר דיבר אליהם. וכשעלתה המחשבה הזו במוחו, הוא לחש אותה לפטרוס, "זהו המאסטר." פטרוס תמיד נטה לפעולה ללא מחשבה ולמסירות נמהרת; לפיכך, כאשר יוחנן לחש זאת באוזנו, הוא קם מיד והשליך את עצמו אל המים על-מנת למהר ולהגיע אל המאסטר. אחיו הגיעו מעט אחריו, כשהם חותרים אל החוף בסירה הקטנה וגוררים את רשת הדגים אחריהם.

בשעה הזאת יוחנן מרקוס כבר קם, וכאשר הוא ראה את השליחים המגיעים אל החוף עם הרשת העמוסה, הוא רץ למטה אל החוף לקבל את פניהם; וכאשר הוא ראה אחד-עשר גברים במקום עשרה, הוא ניחש כי הבלתי-מוכר היה ישוע אשר קם לתחייה, ובעוד שהעשרה עומדים שם בדממה, רץ הנער אל עבר המאסטר, כרע על ברכיו לרגליו ואמר, "אדוני ורבי." אז דיבר ישוע, אך לא בטון שבו דיבר אליהם בירושלים כאשר החל את דבריו במילים "שלום עליכם," אלא בטון דיבור רגיל. הוא פנה אל יוחנן מרקוס ואמר: "יפה, יוחנן, אני שמח לראות אותך שוב בגליל הנינוח, שבו נוכל לשוחח באווירה טובה. הישאר עמנו יוחנן לארוחת הבוקר."

בזמן שישוע שוחח עם הצעיר, העשרה כל-כך נדהמו והופתעו עד שהם שכחו להעלות את רשת הדגה אל החוף. או-אז דיבר ישוע: "הביאו את הדגים שלכם והכינו איזו ארוחת בוקר. האש כבר מוכנה ויש לנו הרבה לחם."

בשעה שיוחנן כיבד את המאסטר, פטרוס נכנס לרגע להלם למראה הגחלים הלוחשות על החוף; המראה הזכיר לו עד מאוד את האש אשר בערה בחצות הליל בחצר ביתו של חנן, במקום שבו התכחש למאסטר, ואולם הוא ניער את עצמו, כרע ברך לרגלי המאסטר וקרא, "אדוני ורבי!"

פטרוס הצטרף אל חבריו כאשר אלו נשאו את הרשת אל החוף. לאחר שהניחו את השלל, הם ספרו את הדגים וגילו כי היו שם 153 דגים גדולים. ושוב נעשתה הטעות והמאורע הזה כונה נס הדגים. לא היה כאן כל נס, שכן היה זה מפגן פשוט של ידיעתו המקודמת של המאסטר. הוא ידע כי הדגים נמצאו שם, ובהתאם הורה לשליחים היכן להטיל את הרשת.

ישוע דיבר אליהם ואמר: "בואו כעת כולכם לארוחת הבוקר. אפילו התאומים יישבו אתנו לשיחה; יוחנן מרקוס יכין את הדגים." יוחנן מרקוס הביא שבעה דגים בגודל מיטבי, שאותם הניח המאסטר על האש, ולאחר שהיו מבושלים, הנער הגיש את המזון לעשרה. אז בצע ישוע את הלחם והעביר אותו ליוחנן, אשר בתורו הגיש אותו לשליחים הרעבים. ולאחר שכולם קיבלו את מזונם, הורה ישוע ליוחנן לשבת בעוד שהוא עצמו הגיש לנער את הדגים ואת הלחם. בזמן שהם אכלו, ישוע שוחח עמם והם העלו זיכרונות מהחויות הרבות אשר חוו בגליל ובאגם הזה ממש.

הייתה זו הפעם השלישית שבה הופיע ישוע לעיני השליחים כקבוצה. כאשר ישוע פנה אליהם בראשונה ושאל אותם אם הם תפסו דגים, הם לא חשדו כי היה זה הוא, לפי שדייגי הגליל אשר התקרבו אל החוף פגשו בדרך-כלל את סוחרי הדגים של טריכאה, אשר חיכו על-מנת לרכוש את השלל הטרי של הדגים עבור מפעלי הייבוש.

ישוע שוחח עם עשרת השליחים ועם יוחנן מרקוס במשך יותר משעה, ואז צעד במעלה ובמורד החוף ושוחח עמם זוגות-זוגות – אך לא עם אותם זוגות אשר הוא שלח לראשונה ללמד יחדיו. כל

מסמך 192

אחד-עשר השליחים ירדו מירושלים יחד, אך שמעון הקנאי הלך ונמלא דכדוך יותר ויותר עם התקרבתם אל הגליל, וכאשר הם הגיעו אל בית צידה הוא נטש את אחיו ושב אל ביתו.

לפני שישוע נפרד מהם בבוקר הזה, הוא הנחה אותם ששני שליחים יתנדבו ללכת אל שמעון הקנאי ולהחזירו עוד באותו היום. וכך עשו פטרוס ואנדראס.

2. שיחות עם צמדי השליחים

לאחר שהם סיימו לאכול את ארוחת הבוקר, ובעוד שהאחרים ישבו בסמוך למדורה, סימן ישוע לפטרוס וליוחנן להצטרף אליו לצעדה על החוף. בזמן שצעדו יחדיו, שאל ישוע את יוחנן, "יוחנן, אתה אוהב אותי?" וכאשר יוחנן ענה, "כן מאסטר, בכל לבי," אמר המאסטר: "אם כן, יוחנן, ותר על חוסר הסובלנות שלך ולמד לאהוב את בני האדם כפי שאהבתי אותך אני. הקדש את חיך בכדי להוכיח כי האהבה הינה הדבר הכביר ביותר בעולם. אהבת האל היא אשר מניעה את האדם לבקש גאולה. האהבה קודמת לכל הטוב הרוחני, היא-היא המהות של מה שהינו אמיתי ויפה."

אז נפנה ישוע אל פטרוס ושאל: "פטרוס, האם אתה אוהב אותי?" ענה פטרוס, "אדוני, יודע אתה כי אני אוהב אותך בכל נשמת." אמר אז ישוע: "אם אתה אוהב אותי, פטרוס, אז האכל את צאני. אל תשכח לסעוד את החלשים, את העניים ואת הצעירים. הטף לבשורה ללא-מורא וללא משוא-פנים; ולעולם זכור כי אלוהים אינו נמשא פני איש. שרת את אחיך כפי ששירתי אותך אני; סלח לאחיך כפי שסלחתי לך אני. הנח להתנסות ללמד אותך את ערכה של בוננות ואת כוחה של הגות תבונית."

ולאחר שהם צעדו עוד כברת דרך, המאסטר שב ונפנה אל פטרוס ושאל, "פטרוס, אתה באמת אוהב אותי?" אמר אז שמעון, "כן, אדוני, יודע אתה שאני אוהב אותך." ושוב אמר ישוע: "אז טפל היטב בצאני. הִיָּה להן רועה טוב ואמיתי. אל תבגוד באמון אשר הן תולות בך. אל תופתע מידו של האויב. לעולם עמוד על המשמר – התבונן והתפלל."

לאחר שהם המשיכו צעדים אחדים נוספים, פנה ישוע אל פטרוס, ובפעם השלישי שאל, "פטרוס, אתה אוהב אותי באמת ובתמים?" פטרוס מעט נפגע ממה שנדמה לו כחוסר-אמון אשר מייחס לו המאסטר, ואמר ברגש רב, "אדוני, יודע אתה את כל הדברים, ולפיכך יודע אתה כי אני אוהב אותך באמת ובתמים." אמר אז ישוע: "אם כן, האכל את צאני. אל תיטוש את העדר. שְׁמֵשׁ דוגמה ומקור השראה לאחיך הרועים. אהוב את צאן מרעיתך כשם שאהבתי אותך אני, והקדש את עצמך לרווחתם, כשם שהקדשתי אני את חיי לרווחתך. ולך אחרי עד הסוף."

פטרוס התייחס אל המשפט האחרון פשוטו כמשמעו – קרי כי הוא צריך להמשיך וללכת אחריו – הוא נפנה אל ישוע, הצביע על יוחנן ושאל, "אם אני הולך אחריו, מה צריך האדם הזה לעשות?" כאשר הבחין ישוע כי פטרוס לא הבין את דבריו, הוא אמר: "פטרוס, אל תדאג למה שאחיך צריכים לעשות. אם ארצה שיוחנן יישאר לאחר לכתך, אפילו עד אשר אשוב, מה זה קשור אליך? רק ודא כי אתה הולך אחרי."

ההערה הזו התפשטה בקרב אחוות העמיתים והתקבלה כהכרזה מטעמו של ישוע על-כך שיוחנן לא ימות לפני שובו של המאסטר, כפי שרבים קיוו וייחלו לכך, בכדי לכונן את המלכות בעוצמה ובהדרגה. הפירוש הזה לדברי ישוע תרם רבות לחזרתו של שמעון הקנאי לשירות, ולכך שהוא המשיך לעבוד.

וכאשר הם שבו אל האחרים, ישוע יצא להליכה עם אנדראס ועם יעקב. ולאחר שהם הלכו לאורך מרחק קצר, אמר ישוע לאנדראס, "אנדראס, האם אתה סומך עלי?" וכאשר שמע ראש קבוצת

השליחים לשעבר את שאלתו של ישוע, הוא נעמד ואמר, "כן, מאסטר, בוודאי שאני סומך עליך, ואתה יודע שאכן כך הדבר." אז אמר ישוע: "אנדראס, אם אתה סומך עלי, סמוך יותר על אחיך – ואפילו על פטרוס. בעבר סמכתי עליך כי תנהיג את אחיך. וכעת עליך לסמוך על אחרים, כאשר אני אעזוב אתכם ללכת אל האב. כאשר יתחילו אחיך להתפזר בעולם בשל הרדיפות המרות, היה יועץ מתחשב וחכם ליעקב, אחי ובן משפחתי, כאשר יפילו עליו עול כבד יותר משהניסיון אשר צבר יאפשר לו לשאת. וגם אז, המשך וסמוך, שכן לא אאכזב אותך. וכאשר תסיים את אשר בארץ, אתה תבוא אלי."

אז נפנה ישוע אל יעקב, ושאל, "יעקב, האם אתה סומך עלי?" וכמובן שיעקב ענה, "כן, מאסטר, אני סומך עליך בכל לבי." אז אמר ישוע: "יעקב, אם תסמוך עלי יותר, תהיה פחות חסר-סבלנות כלפי אחיך. אם תסמוך עלי, יקל עליך להיות נדיב כלפי אחוות המאמינים. למד לשקול את ההשלכות של דבריך ושל מעשיך. וזכור כי אתה קוצר את אשר תזרע. התפלל לשלוות הרוח ותרגל סבלנות. החסדים הללו, יחד עם האמונה החיה, יתמכו בך כאשר תגיע השעה לשתות את כוס ההקרבה. אך אל תפחד לעולם; גם אתה תבוא אלי לאחר שתסיים את אשר בארץ.

לאחר מכן שוחח ישוע עם תומאס ועם נתנאל. לתומאס הוא אמר, "תומאס, האם אתה משרת אותי?" ענה לו תומאס, "כן, אדוני, אני משרת אותך עכשיו ותמיד." אז אמר ישוע: "אם תרצה לשרת אותי, שרת את אחיך לגוף כפי ששירתי אותך אני. ואל תתעייף מן המעשים הטובים, התמד בהם כאחד אשר הוסמך על-ידי האל לשירות האהבה. ולאחר שתסיים את השירות אשר בארץ, אתה תשרת עמי בתפארה. תומאס, אתה חייב להפסיק להטיל ספק; אתה חייב לגדול באמונתך ובידיעת האמת. האמן באלוהים כילד, אך הפסק לנהוג באופן כה ילדותי. אזור אומץ; היה חזק באמונה ועז במלכות האלוהים.

אז אמר המאסטר לנתנאל, "נתנאל, האם אתה משרת אותי?" והשליח ענה, "כן, מאסטר, ובחיבה-ללא סייג." אמר אז ישוע: "אם, אפוא, תשרת אותי בלב שלם, וודא כי אתה מקדיש את עצמך לרווחת אחי עלי אדמות בחיבה וללא-לאות. שלב בין החברות לבין עצתך, והוסף את האהבה לפילוסופיה שלך. שרת את אחיך בני האדם כפי ששירתי אותך אני. היה נאמן לבני האדם כשם ששמרתי עליך אני. והיה פחות ביקורתי; אם תצפה לפחות מאנשים מסוימים, כך תפחת אכזבתך. וכאשר תסתיים עבודתך כאן, אתה תשרת איתי במרומים."

לאחר מכן שוחח המאסטר עם מתי ועם פיליפוס. לפיליפוס הוא אמר: "פיליפוס, האם אתה מציית לי?" ענה פיליפוס, "כן, אדוני, אני אציית לך אפילו במחיר חיי." אמר אז ישוע: "אם תציית לי, לך-לך אל ארצות הגויים והטף לבשורה הזו. הנביאים אמרו לכם כי מוטב לציית מאשר להקריב. באמונה הפכת להיות בן-מלכות יודע-אל. אך ורק לחוק אחד נדרש אתה לציית – הצייון לצאת ולהטיף לבשורת המלכות. הפסק לפחד מבני-אדם; אל תחשוש להטיף את החדשות הטובות של חיי הנצח לאחריך הקמלים בחשיכה והרעבים לאור האמת. אל תתעסק עוד, פיליפוס, בכספים ובסחורות. כעת אתה חופשי להטיף לחדשות הטובות, ממש כיתר אחיך. ואני אלך לפניך ואהיה עמך, עד לסוף ממש."

ואז דיבר המאסטר אל מתי, ושאל, "מתי, האם לך מורה לך לציית לי?" ענה מתי, "כן, אדוני, אני מסור עד תום לעשות את רצונך." אמר אז המאסטר: "מתי, אם תציית לי, צא ולמד את כל העמים על בשורת המלכות הזו. לא עוד תעבוד בשירות החומרי של אחיך; מעתה ואילך, גם אתה תטיף לחדשות הטובות של הגאולה הרוחנית. מעתה ואילך התמקד לגמרי בציות למשימה אשר קיבלת, להטיף לבשורה הזו על מלכות האב. וכפי שעשיתי אני את רצון האב עלי אדמות, כך תמלא גם אתה את משימתך האלוהית. זכור, הן יהודים והן גויים הם אחיך. אל תחשוש מאיש בשעה שתטיף לאמיתות הגאולות של בשורת מלכות השמים. ולהיכן שאלך אני, תבוא בקרוב גם אתה."

אז הוא צעד עם התאומים לבית חלפי, יעקב ויהודה, פנה אל שניהם ושאל, "יעקב ויהודה, האם אתם מאמינים בי?" וכאשר שניהם ענו, "כן, מאסטר, אנחנו מאמינים", אמר: "בקרב אעזוב אתכם. אתם רואים כי כבר עזבתי אתכם בגוף. אני נמצא כאן לזמן קצר בלבד בצורה הזאת, בטרם אלך אל אבי. אתם מאמינים בי – אתם הנכם שליחי, ותמיד תהיו. המשיכו להאמין ולזכור את הקשר שלכם אתי, כשלא אהיה עוד, ואולי גם כאשר תשובו לעסוק במלאכה אשר עשיתם לפני שבאתם לחיות איתי. לעולם אל תתירו לעבודה אשר אתם עושים כלפי חוץ להשפיע על נאמנותכם. האמינו באלוהים עד סוף ימיכם על-פני האדמה. ולעולם אל תשכחו כי כאשר אתם הנכם בני האמונה של האל, כל מלאכה ראויה על הארץ קדושה היא. שום-דבר אשר בן האלוהים עושה איננו פשוט. לפיכך, עשו את עבודתכם מכאן ואילך עבור האל. וכאשר תסיימו בעולם הזה, יש לי עולמות אחרים וטובים יותר שבהם תעבדו כך בשבילי. ובכל העבודה הזו, בעולם הזה ובעולמות האחרים, אעבוד אני אתכם, ורוחי תשכון בכם."

השעה הייתה כמעט עשר כאשר ישוע שב מפגישתו עם התאומים לבית חלפי, ובעת שהוא עזב את השליחים, אמר: "להתראות עד אשר אפגוש את כולכם מחר בצהריים על ההר אשר עליו הוסמכתם." ולאחר הדברים האלה, הוא נעלם מעיניהם.

3. על ההר שעליו הם הוסמכו

בצהרי יום שבת, ה-22 באפריל, התאספו אחד-עשר השליחים בנקודת המפגש, כפי שנקבע, על הגבעה הסמוכה לכפר נחום, וישוע הופיע ביניהם. הפגישה הזו התרחשה על אותה גבעה שבה ייחד אותם המאסטר כשליחיו וכשגרירי מלכות האב עלי אדמות. זו הייתה הופעתו המורונטית הארבע-עשרה של המאסטר.

כעת אחד-עשר השליחים כרעו ברך במעגל מסביב למאסטר ושמעו אותו חוזר על ציווי ההסמכה, ממש כאשר אירע הדבר בשעה שהם ייוחדו לראשונה לעבודת המלכות המיוחדת. וכל זה היה כזיכרון של הפעם הקודמת שבה הם הוקדשו לשירות האב, למעט תפילתו של המאסטר. כאשר נשא כעת המאסטר – ישוע המורונטי – את תפילתו, המילים והטון היו מלכותיים ובעלי-עוצמה כפי שהשליחים לא שמעו מעודם. כעת דיבר המאסטר עם שליטי היקומים כאחד אשר כל העוצמה והסמכות ביקומו שלו נתונה בידו. ואחד-עשר הגברים הללו מעולם לא שכחו את החוויה של ההקדשה המורונטית מחדש לשבועה אשר נשבעו בעבר כשגרירים. המאסטר בילה אך ורק שעה אחת על ההר הזה עם שגריריו, ולאחר שנפרד מהם בחיבה, הוא נעלם מעיניהם.

איש לא ראה את ישוע במשך שבוע שלם. השליחים לא ידעו מה לעשות, ולא ידעו אם המאסטר הלך אל האב. במצב הזה של חוסר-וודאות, הם נשארו בבית צידה. הם פחדו לצאת לדוג, שמא הוא יבוא לבקדם והם לא יהיו שם לקבלו. במשך כל השבוע הזה עסק ישוע בענייניו עם היצורים המורונטיים אשר בארץ, ועם ענייני המעבר המורונטי אשר הוא חווה בעולם הזה.

4. האסיפה על חוף האגם

ברחבי הגליל נפוצו החדשות על אודות הופעותיו של ישוע, ומספר המאמינים אשר הגיע אל בית זבדיה בכדי לחקור על תחייתו של המאסטר ועל-מנת לגלות את האמת על הופעותיו, הלך וגדל מדי יום. בתחילת השבוע הודיע פטרוס כי אסיפה פומבית תיערך על החוף בשבת הקרובה, בשעה שלוש אחר הצהריים.

וכך, בשבת, ה-29 באפריל, בשעה שלוש, נאספו בבית צידה למעלה מחמש-מאות מאמינים מאזור כפר נחום על-מנת לשמוע את פטרוס מטיף את דרשתו הפומבית הראשונה מאז התחייה. השליח

היה במיטבו, ולאחר שסיים את דרשתו המעניינת, אך מעטים מבין מאזיניו פקפקו בכך שהמאסטר אכן קם לתחייה מן המתים.

פטרס סיים את דרשתו במילים: "אנחנו שבים וטענים כי ישוע מנצרת לא מת; אנחנו מכריזים כי הוא קם מן הקבר; אנחנו מכריזים כי ראינו אותו ושוחחנו אתו." ממש עם סיום הכרזת האמונה הזו, הופיע המאסטר בצורתו המורונטית לצדו ולעיני כל האנשים הללו, ודיבר אליהם בקולו המוכר ואמר, "שלום עליכם, ואת שלומי אניח לכם." לאחר שהופיע ודיבר אליהם כך, הוא נעלם מעיניהם. הייתה זו הופעתו המורונטית החמש-עשרה של ישוע אשר קם לתחיה.

בשל דברים מסוימים אשר אמר המאסטר לאחד-עשר בעת שהם נפגשו על ההר שבו הוסמכו, השליחים קיבלו את הרושם שהמאסטר עתיד להופיע בפומבי בקרוב לעיני קבוצת מאמינים מן הגליל, ולאחר שיעשה כן עליהם לשוב לירושלים. לפיכך, מוקדם למחרת, יום ראשון ה-30 באפריל, יצאו האחד-עשר מבית צידה אל ירושלים. בדרכם במורד הירדן הם לימדו והטיפו באופן נרחב, ועל-כן הגיעו אל בית משפחת מרקוס בירושלים רק ביום רביעי, ה-3 במאי.

עבור יוחנן מרקוס, השיבה הזו הביתה הייתה עצובה. רק כמה שעות קודם לכן, אביו, אליהו מרקוס, נפטר בפתאומיות משטף דם במוחו. אף כי המחשבה על אודות הוודאות של התחייה מן המוות ניחמה רבות את השליחים ביוגום, הם התאבלו באמת ובתמים על מות חברם הטוב, אשר תמך בהם בנחישות בזמנים של קשיים גדולים ובשעות של אכזבות גדולות. יוחנן מרקוס עשה כל אשר לאל ידו בכדי לנחם את אמו, והוא דיבר בשמה כאשר הזמנים להמשיך ולעשות את ביתו לביתם. האחד-עשר מיקמו את המטה שלהם באולם העליון, עד לאחר יום הפנטקוסט.

השליחים נכנסו לירושלים במכוון לאחר רדת הליל, זאת במטרה להימנע מלהיראות על-ידי השלטונות היהודיים. הם אף לא הופיעו בפומבי בלוויה של אליהו מרקוס. במשך כל יום המחרת הם נותרו לבדם בשקט באולם העליון ורב המאורעות.

ביום חמישי בלילה ערכו השליחים פגישה נהדרת באולם העליון הזה, שבו נשבעו כולם, פרט לתומאס, שמעון הקנאי והתאומים לבית חלפי, לצאת ולהטיף לבשורה החדשה הזו על אודות האדון אשר קם לתחייה. הנה כבר החלו השלבים הראשונים בשינוי בשורת המלכות – היותנו בנים לאל ואחוות האדם – לכדי הטפה על תחייתו של ישוע. נתנאל התנגד לשינוי הזה במסר שלהם לציבור, אך הוא לא הצליח לעמוד מול הרהיטות של פטרס ומול התלהבות התלמידים, ובמיוחד זו של הנשים המאמינות.

וכך, תחת מנהיגותו הנמרצת של פטרס, ואפילו לפני שעלה המאסטר אל האב, החלו נציגיו – אשר התכוונו לטוב – בתהליך השינוי העדין, המדורג והמובחן של הדת של ישוע לכדי דת חדשה ושונה על אודות ישוע.